

«Χειμώνιασε και πρέπει να μείνω άστεγος»

Του Παντελή Μπουκάλα

Αν ένας θάνατος δεν είναι πολιτικός από μόνος του, καμία πολιτική διάσταση δεν μπορούν να του αποδώσουν οι κομματικές ανακοινώσεις, όσα πύρινα (δηλαδή καμένα από την πολυχρησία) στερεότυπα κι αν επιστρατευτούν• η σπέκουλα δίνει απλώς την ευκαιρία σε όσους θα όφειλαν να νιώθουν συνυπεύθυνοι να μετατοπίσουν τη συζήτηση από το καθαυτό γεγονός στα παράπλευρα και δευτερεύοντα• να γλιστρήσουν στη συνήθη ανοουσία έριδα. Οι τυπικά εκούσιοι και στην πραγματικότητα εξαναγκασμένοι θάνατοι αποκτούν την πολιτική τους

βαρύτητα αφενός με το σημείωμα που αφήνει ο αυτόχειρας, αφετέρου με το πάγωμα της κοινωνίας, που συναισθάνεται ότι για μία επιπλέον φορά στάθηκε αδύνατο να προστατέψει ένα αναγκασμένο μέλος της. Όσο για την πολιτεία, και αυτή αισθάνεται κατά βάθος τρόμο, αλλά τον ξορκίζει αρνούμενη την πολιτικότητα ενός συμβάντος, που είναι πολύ μεγαλύτερη από την πολιτικότητα πενήντα πλεονάζοντων είναι εύκολο να μετρηθούν οι αυτοκτονίες των τελευταίων δύσκολων ετών. Και δεν είναι ηθικό ούτε να τις πολλαπλασιάζει η κομματική ρητορική ούτε να θεωρούνται

πολιτικού χαρακτήρα όσες έχουν γίνει. Οι άνθρωποι, δυστυχώς, αυτοκτονούσαν και προ μνημονίων. Και κάποιος θα αυτοκτονήσει ακόμη κι όταν θα βγούμε επιτέλους από το διαβόητο τούνελ, σκοτεινό προς το παρόν και αδιέξοδο,

ώς τότε και το δικό του προθάνατο σημείωμα, όπως πολλά άλλα: «Δεν μπορώ να ζω άλλο σε βάρος των φίλων μου. Χειμώνιασε και πρέπει να μείνω άστεγος. Η υγεία μου είναι χάλια. Εχω ένα χρόνο να πάρω τα φάρμακα για το ζάχαρο. Παρα-

έξωση χειμώνα καιρό»; «Κακός διαχειριστής των οικονομικών του»; Ως θνητοί, είμαστε υποχρεωμένοι να μείνουμε στις υποθέσεις• αρκεί να μην προσβάλλουν τον νεκρό με την επιπολαιότητά τους και να μην παραγνωρίζουν τη βαρύτητα του σημειώματός του. Η οποία απορρέει από τη γενναιοψυχία του να μην καταγγείλει κανένα και από την έγνοια του να ευχαριστήσει τους φίλους του και, προληπτικά, να τους απαλλάξει, όσο γίνεται, από ενδεχόμενες τύψεις για το διήθημά του. Μιλώντας για τους φίλους του, που τον βοήθησαν να φτάσει μέχρις εδώ, μιλάει

για την κοινωνία του, τον κόσμο του. Δίχως τον κόσμο, δίχως το αλληλέγγυο περιβάλλον του καθενός, το οποίο αναπληρώνει την απουσία πολιτείας, πιθανότατα οι αυτοκτονίες θα ήταν περισσότερες. Μόνο που πλέον η εξάντληση, οικονομική παρά ψυχική, μας χτυπάει όλους.

Κυβέρνηση και τρόικα μάλλον δεν κατανοούν πόσο δύσκολα τα βγάζει πέρα ένα μεγάλο κοινωνικό τμήμα, που το στοίχημά του είναι η αξιοπρεπής επιβίωση και όχι η ευδαιμονία. Αλλιώς δεν θα εμφανίζονταν τόσο περήφανοι για τις «επιτυχίες» τους.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

για να βρεθούμε στην υπεσχημένη γη της ευδαιμονίας. Σ' αυτήν τη γη δεν θα φτάσει ποτέ ο αυτοπυροβοληθείς εθνοφύλακας της Λήμνου. Αν όμως δεν δουλέψει η μηχανή της λήθης, θα μας συνοδεύει

καλώς τον μητροπολίτη Λήμνου να αφήσει να με θάψουν σαν χριστιανό».

«Αδύναμος χαρακτήρας»; «Καταπονημένος από τη φθαρμένη υγεία του και πανικόβλητος μπροστά στην επικείμενη

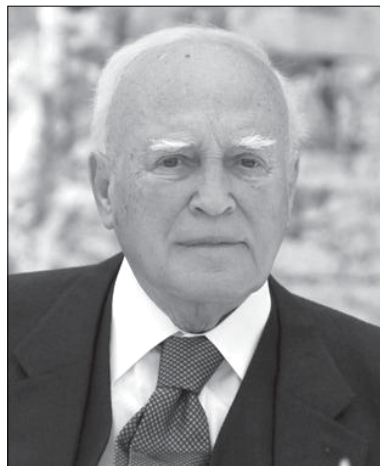
Η ΑΥΓΗ

Ο Πρόεδρος και το "κόλπο ΠΝΠ"

Η παράκαμψη της Βουλής αποτελεί σταθερό γνώρισμα της μνημονιακής κυβέρνησης, εξέλιξη που προσομοιάζει με κράτος εκτάκτου ανάγκης. Δεκάδες Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου (ΠΝΠ), οι οποίες μάλιστα κατά την μετά τετράμηνο ψήφισή τους από τη Βουλή συμπληρώνονται με άλλες διατάξεις άσχετες προς την αρχική ΠΝΠ, συγκροτούν το σώμα της ουσιαστικής νομοθεσίας. Τα όσα διαλαμβάνονται στις ΠΝΠ δεν υπαγορεύονται από τη συνταγματική πρόβλεψη ότι ρυθμίζουν έκτακτες και απρόβλεπτες καταστάσεις. Οι ΠΝΠ εκδίδονται προγραμματισμένα, κατ' ουσίαν προβλέπονται από τους μνημονιακούς νόμους.

Σύμφωνα με πληροφορίες, η κυβέρνηση προωθεί ΠΝΠ για την απελευθέρωση των πλειστηριασμών. Άφησε το θέμα να φτάσει λίγες μέρες πριν λήξει η ισχύουσα απαγόρευση και τώρα προχωρεί σε ρύθμιση, εκτός της κοινοβουλευτικής τάξης. Με τον φόβο των δικών της βουλευτών, η κυβέρνηση νομοθετεί ερήμην τους. Ή, ακριβέστερα, νομοθετεί με ΠΝΠ, ώστε να μη χρειαστεί οι κυβερνητικοί βουλευτές να μπουκνούν στο δίλημμα: να καταψηφίσουν ή να γελιοποιηθούν.

Το ρεπερτόριο της συνταγματικής ανωμαλίας εμπλουτίζεται επίσης με τις υπουργικές πράξεις, με τις οποίες επιχειρείται διά της «ερμηνευτικής μεθόδου» η κατάργηση νομοθεσίας που κατοχυρώνει δικαιώματα. Η αποκάλυψη της «Αυγής» της Κυριακής για τη μυστική συμφωνία σχετικά με τις ομαδικές απολύσεις επιβεβαιώνεται διά της σιωπής από τον υπουργό Εργασίας. Ένας νόμος, που επί τριάντα χρόνια κατοχυρώνει την προστασία από τις ομαδικές απολύσεις, ερμηνεύεται έτσι ώστε να εκλαμβάνεται ότι επιτρέπει τις ομαδικές απολύσεις!

Άλλη μια ένδειξη της περιβόητης new speak, της νεο-γλώσσας του οργουελιανού κράτους, που εγκαθιδρύεται στις μέρες της τρόικας.

Με το «κόλπο ΠΝΠ» η κυβέρνηση, και προσωπικά ο πρωθυπουργός, επιχειρεί να σύρει στον κατήφορο της πολιτικής ανυποληψίας και της θεσμικής υποβάθμισης τον ίδιο τον θεσμό του Προέδρου της Δημοκρατίας και προσωπικά τον Πρόεδρο. Υπάρχουν διαφορετικές προσεγγίσεις για τα όρια των συνταγματικών αρμοδιοτήτων του Προέδρου της Δημοκρατίας. Στην περίπτωση, όμως, της υπογραφής των ΠΝΠ δεν πρόκειται για απλή διαπιστωτική πράξη του ανωτάτου άρχοντος. Το μέτρο χρησιμοποιείται κατ' εξακολούθηση και καταχρηστικά. Ακόμη κι αν θεωρηθεί ότι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας εξαναγκάζεται να υπογράψει τις ΠΝΠ, μπορεί να αντιδράσει πολιτικά -με πολλούς τρόπους που προβλέπει η συνταγματική θέση του. Στο κάτω-κάτω, με τις ΠΝΠ και τις υπουργικές αποφάσεις διαλύονται νομοθετικά κατοχυρωμένα δικαιώματα, εξέλιξη που επιβάλλει σεβασμό στην ουσία και όχι μόνο στους τύπους της λειτουργίας του δημοκρατικού πολιτεύματος.

ΤΟ ΒΗΜΑ

Το μήνυμα της Ιρλανδίας

Η έξοδος της Ιρλανδίας από το μνημόνιο, της πρώτης δηλαδή από τις χώρες της ευρωζώνης που έχουν υπογράψει συμφωνίες διάσωσης, αποτελεί καταρχήν ένα θετικό γεγονός, γιατί αποδεικνύει ότι είναι εφικτό να σταματήσουν οι ασφυκτικοί έλεγχοι και περιορισμοί που επιβάλλουν οι δανειστές.

Είναι επιπλέον όμως και ένα μήνυμα ότι όταν το πολιτικό σύστημα, αλλά και οι πολίτες μιας χώρας αποφασίσουν ότι θέλουν, μπορούν και να την βγάλουν από την τροχιά της κρίσης. Κι αυτή είναι ίσως μια σημαντική διαφορά μας από την Ιρλανδία, όπου τα πολιτικά κόμματα δεν δικάστηκαν ανάμεσα σε μνημονιακούς και αντιμνημονιακούς, παρά τις διαφορές τους, ενώ και τα συνδικάτα αποδείχθηκαν πολύ πιο ευέλικτα και δεν αναλώθηκαν σε αλληπάλληλες γενικές απεργίες, αλλά επέλεξαν να διασφαλίσουν μέσα από συμφωνίες όσο περισσότερα δικαιώματα των εργαζομένων μπορούσαν.

Όμως η έξοδος από το μνημόνιο, όπως πιστεύουν αρκετοί στην Ελλάδα, δεν σηματοδοτεί δυστυχώς και το τέλος της λιτότητας. Μπορεί όπως είπε ο πρωθυπουργός της χώρας να αποκατέστησε την εθνική υπερηφάνεια των Ιρλανδών, αλλά η πολιτική που ακολουθήθηκε ως τώρα, δεν πρόκειται να αλλάξει σημαντικά προκειμένου να περιοριστούν τα ελλείματα.

Ας το έχουν αυτό υπόψη τους όσοι καλλιεργούν αυταπάτες στους πολίτες ότι αρκεί μια καταγγελία ή μια έξοδος από το μνημόνιο για να επιστρέψουμε στον...παράδεισο. Δυστυχώς στον κόσμο της παγκο-

σμιοποιημένης οικονομίας, η δημοσιονομική προσαρμογή είναι αναγκαία, αλλά όχι και ικανή συνθήκη για να μπορέσει μια χώρα να σταθεί στα πόδια της.

Πρέπει να πάρει μπρος και η πραγματική οικονομία με όρους ανταγωνιστικούς, για να μπορέσει να αναπτυχθεί και να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας. Κάτι που ουσιαστικά, ούτε στην Ιρλανδία έχει συμβεί ακόμα με συνέπεια χιλιάδες πολίτες - και ιδιαίτερα νέοι - να την εγκαταλείπουν κάθε χρόνο αναζητώντας αλλού την τύχη τους.

Όσο η Ευρώπη και ιδιαίτερα ο πλούσιος βορράς, δεν συνειδητοποιεί ότι η φτώχεια του νότου είναι και δικό τους πρόβλημα που θα το βρουν μπροστά τους, η έξοδος στις αγορές είναι σίγουρα μια βοήθεια που δεν φτάνει όμως για να ανασυγκροτήσει τις οικονομίες του Νότου, με τους ρυθμούς που έχουν ανάγκη. Και δυστυχώς για εμάς, οι ευρωπαίοι δεν πείθονται ούτε με καταγγελτικούς των μνημονίων λόγους, ούτε με άσφαιρες απειλές.

Οι εύκολες υποσχέσεις μπορεί να ακούγονται ευχάριστα στα αυτιά των ανθρώπων που έχουν πληγεί βαρύτερα από την κρίση, αλλά αν δεν συνοδεύονται από συγκεκριμένες πράξεις και αλλαγές, που θα μας βοηθήσουν να σταθούμε και πάλι στα πόδια μας, θα αποδειχθούν πολύ γρήγορα έπαια πτερόντα. Το παράδειγμα της Ιρλανδίας, μιας χώρας πολύ πιο ανταγωνιστικής από εμάς, αλλά και με ένα πολύ πιο συναινετικό πολιτικό σύστημα, είναι απολύτως ενδεικτικό για το δύσκολο δρόμο που έχουμε ακόμα μπροστά μας.

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ

Στο διά ταύτα...

Οι εκκλήσεις να μη χρησιμοποιούν τα λαϊκά νοικοκυριά τζάκια και σόμπες καυσσξύλων για θέρμανση, επειδή μολύνουν το περιβάλλον με την αιθαλομίχλη, εντάθηκαν από την αστική προπαγάνδα αυτές τις μέρες της μεγάλης πτώσης της θερμοκρασίας. Και μπορεί, για άλλη μια φορά, να εντόπισαν το πρόβλημα στη μεγάλη φτώχεια, στην εξαθλίωση λέμε εμείς, αλλά «στο διά ταύτα», τίποτα. Γιατί οι εξαθλιωμένοι έχουν όντως δύο λύσεις: Ή να ζεσταθούν με κάθε τρόπο, ή να πε-

θάνουν από το κρύο. Να γιατί χρειάζεται εδώ και τώρα, να εφαρμοστούν οι προτάσεις του ΚΚΕ για κατάργηση του Ειδικού Φόρου Κατανάλωσης και του ΦΠΑ στο πετρέλαιο θέρμανσης, να σταματήσουν οι διακοπές ηλεκτρικού ρεύματος σε όσα λαϊκά νοικοκυριά δεν έχουν τη δυνατότητα να πληρώνουν τους λογαριασμούς, να γίνουν εδώ και τώρα όλες οι επανασυνδέσεις ηλεκτρικού ρεύματος στα λαϊκά νοικοκυριά που έχει κοπεί από τη ΔΕΗ λόγω απλήρωτων λογαριασμών.